ΝΑ22| ΤΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

2024 · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_bna/να22-το-στερεωμα/

Ἀπέραντος θόλος περιβάλλει τῆν σφαῖραν τῆς γῆς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου δίκην παιγνίου αἰωρεῖται αὕτη, διαγράφουσα κεκανονισμένας τροχιὰς περὶ ἑαυτήν, περὶ τὸν ἥλιον καὶ ὁμοῦ πέριξ ἄλλων αἰωρουμένων σωμάτων τοῦ ἀπείρου. Μαργαρῖται φωτεινοί, ἀνὰ τὸν ἀτέρμονα τοῦτον θόλον, παίγνια καὶ ταῦτα τοῦ Ἀπείρου μὲ τὸ τρεμοσβῦνον φῶς των, στολίζουσι τὸ Ἀχανὲς τοῦτο Ἄπειρον.

Ὁποία λαμπρότης, ὁποῖον μεγαλεῖον, ὁποῖον μυστήριον! Ἑπτὰ μεγαλοπρεπεῖς ἀστέρες, ἰσχυρᾶς φωτιστικῆς ἐντάσεως, ὁρίζουσι τὴν μεγαλοπρεπῆ μεγάλην ἄρκτον, ἐνῷ, κατ’ ἀντίστροφον φοράν, προβάλλει δι’ ἄλλων ἑπτὰ ἀσθενεστέρων ἡ μικρὰ ἄρκτος, μὲ ἄξονα τοῦ Ἀπείρου τὸν παμμεγέθη Σείριον εἰς τήν οὐράν της, τὸν μέγα καὶ ἀπομεμακρυσμένον τοῦτον ἥλιον, πέριξ τοῦ ὁποίου στροβιλίζονται βοῶντες ἐν τῷ Ἀπείρῳ, οἱ ἄπειροι ἀστερισμοί.

Ἡ σελήνη μειδιῶσα καὶ ἀκούραστος φρουρὸς τῆς γῆς, προβάλλει ἐκ τοῦ βάθους τοῦ Στερεώματος, ἵνα φωτίσῃ μὲ τὸ γλυκὺ ἀργυροῦν αὐτῆς φῶς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἐνῷ ταυτοχρόνως πολλοὶ τῶν σαπφείρων τοῦ Ἀπείρου, ὠχριῶντες πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς Σελήνης, ἐξαφανίζονται ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας. Μόλις διακρίνονται ἤδη ὁ Κρόνος καὶ ἡ μεγάλη γαλακτώδης ζώνη, ἡ ἀπέραντος τοῦ Γαλαξίου, ἥτις σχεδὸν διχοτομεῖ τὸ Στερέωμα.

Καὶ βαθύτερον ἐπικάθεται τὸ μυστήριον, καὶ σκοτεινοτέρα καθίσταται ἡ αἰώνιος τοῦ Ἀπείρου λύσις, ἐνῷ οἱ ἄπειροι ἐμφανεῖς καὶ ἀφανεῖς κόσμοι, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰ προβαλλόμενα ἐρωτήματα παρ’ ὅλων τῶν ἐπ’ αὐτῶν ὑπάρξεων, διαγράφουσι τὰς τροχιάς των, ἐκτελοῦντες τὸν αἰώνιον τοῦ ἀπείρου νόμον, μετ’ ἁρμονίας, ταχύτητος καὶ ἐπὶ ὡρισμένης κατευθύνσεως, χωρὶς νὰ παρεκκλίνωσι ποσῶς ταύτης.

Ἕκαστος κόσμος εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀνά τὸ Ἄπειρον συμπυκνώσεως τῆς ὕλης, ὅπως καὶ ἕκαστον κενόν, ὅπερ διαχωρίζει τούτους, εἶναι πεπληρωμένον ὕλης. Ὕλη διάφορος ἡ μὲν ἀπὸ τῆς δέ, τόσον τῶν ἀπείρων κενῶν, ὅπως καὶ τῶν ἀπείρων κόσμων. Καὶ ἄοκνος ἐκτελεῖται ἐργασία ρυθμικὴ καὶ μετ’ ἁρμονίας, ὅπως καὶ **διηνεκῶς ἐκτελεῖται ἡ Δημιουργία Νέων Κόσμων καὶ ἡ ἀπώλεια σαθρῶν τοιούτων, ἐκπληρωσάντων τὰς ὑποχρεώσεις των, ἐν τῷ ἀπείρῳ μεγαλοπρεπεῖ οἰκοδομήματι.**

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὑρισκόμενος πρὸ μιᾶς συσκευῆς θαυμασίας εὑρίσκεται ἐν ἐκστάσει πρὸ τῆς λεπτῆς καὶ ρυθμικῆς αὐτῆς λειτουργίας, θαυμάζων τὴν συσκευὴν ταύτην, δὲν νομίζετε ὅτι ὁ

θαυμασμός του **ἀπευθύνεται εἰς τήν Διανόησιν Ἐκείνου, Ὅστις κατώρθωσε καὶ ἔκαμε τὴν τελείαν ἐν τῇ λειτουργίᾳ της ταύτην συσκευήν;** Ἑπομένως, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὅλη ἡ ἄπειρος ρυθμική, μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀκατανόητος συσκευή, ἡ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἐκτεινομένη καθ' ἑκάστην στιγμήν, **δὲν ἔχει οὐδένα Δημιουργὸν,** ἀλλ' εὑρέθη αὐτομάτως, ἄνευ τῆς ἐπηρείας οὐδεμιᾶς Διανοήσεως; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ τοιαύτη ἐνέργεια τῆς ὕλης εἶναι ἀποτέλεσμα Δυνάμεως, παραγόμενον ἀφ' ἑαυτῆς καὶ δὲν παραδεχόμεθα ὅτι ἡ κατασκευή μιᾶς συσκευῆς εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν διαπλασθέντων ἐξαρτημάτων αὐτῆς;

Ὅπως διὰ τὴν κατασκευὴν αὐτῆς ἠργάσθησαν τὰ ἐγκέφαλικά κύτταρα ἑνὸς ἀτόμου, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ ἐργασθῶσιν ἔπρεπε νὰ ἦσαν ἐν τῇ ζωῇ καὶ δεύτερον νὰ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ συλλάβουν ταύτην, καὶ **ἡ δύναμις αὕτη, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς πνευματικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀτόμου καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ ὑλικοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, ὅστις φθείρεται,** διατί νὰ μὴ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ ἡ Δύναμις, ἡ ἐπιδρῶσα ἐπὶ τῆς ὕλης, τῶν ἀπείρων κενῶν καὶ κόσμων **ἀπορρέει ἐκ τῆς Ζώσης Ἀπείρου Πνευματικότητος, τῆς Ἀστειρεύτου ἐν Φωτεινότητι καὶ Ἀπείρου ἐν Δυνάμει Ἰσχυρᾶς;**

Πρὸ ὑμῶν ἐκτείνεται τὸ μυστήριον τοῦ ἐγώ σας, πρὸ ὑμῶν ἐκτείνεται τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς σας, μὲ τὰ ἄπειρα καὶ ἀκατανόητα αὐτὰ φαινόμενα καὶ ἐν τούτοις ἀδυνατεῖτε νὰ λύσητε αὐτά, ἀδυνατεῖτε νὰ τὰ ἐξηγήσητε καὶ νὰ δώσητε εἰς αὐτὰ ὁρισμὸν τινά. Οἱ θελήσαντες νὰ δώσωσι -φαινομενιματίσωσι- τοῦτο ὡς δόγμα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, δὲν κατώρθωσαν νὰ πείσωσι τὸν ἑαυτόν των τοὐλάχιστον. Οἱ ἐριζόμενοι ἐπὶ τῆς δυνάμεως τῆς ὕλης καὶ προσπαθήσαντες νὰ λύσωσι τὰ αἰώνια ταῦτα προβλήματα, ἐν τέλει ὑπεχώρησαν κατισχυμένοι.

Εἶναι δὲ μοιραῖον πάντες οἱ μὴ παραδεχόμενοι τὴν Ἄπειρον Πνευματικότητα καὶ τὴν Πνευματικότητα τῆς ζώσης ὑπάρξεως καὶ οἱ ἐργασθέντες ἐφ' ὅλης αὐτῶν τῆς ζωῆς, ἵνα πάσῃ δυνάμει ἀποδείξωσι τὸ ἐναντίον, διὰ πλείστων ὅσων ἐπιχειρημάτων, εἶναι μοιραῖον, λέγω, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμαξοστοιχία τῆς ζωῆς των φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου της καὶ ὅταν ἐκ φόβου κλείσωσι πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀτενίζοντες τὸν θάνατον εἰς τὴν παντελῆ αὐτῶν ἀφάνειαν κατὰ τὰς θεωρίας των, ἐν τῷ ἀπείρῳ, καὶ ὁπόταν διέλθωσι πρὸ τῆς σκέψεως αὐτῶν, ἀναπολοῦντες ὅλα τὰ ἔργα τοῦ παρελθόντος των, ὅλαι αἱ θεωρίαι καὶ αἱ ἀρχαί των θὰ λάβωσιν μόναι τὸν σπόγγον καὶ θὰ ἐξαλείψωσι ἐκ τοῦ ἀβακίου ὅλα ὅσα ἐδημιούργησαν, ἀναφωνοῦντες ὅτι «ἓν οἰδασι ὅτι οὐδὲν οἴδασι».

Τὸ Ἄπειρον καὶ οἱ νόμοι του εἶναι ἀκατανόητοι. Δὲν ἐπιδρᾷ ἡ ὕλη ἐπὶ τῆς λειτουργίας, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα ἐπὶ τῆς λειτουργούσης ὕλης. Τὸ Πνεῦμα δημιουργεῖ τὸ Πνεῦμα, διότι ἡ ὕλη εἶναι τὸ ὄργανον. Μὴ ζητεῖτε μὲ τὴν μικρὰν τῶν ὀλίγων ἐτῶν ζωήν σας νὰ κατανοήσητε

διὰ τῆς μικρᾶς σκέψεώς σας τὸ Ἄπειρον καὶ τοὺς ἀπείρους νόμους αὐτοῦ. Αἱ θεωρίαι σας εἶναι καλαὶ διὰ νὰ ἐπικρατήσωσι τόσον ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ὅση εἶναι ἡ μικρὰ διάρκεια τῆς ζωῆς σας καὶ μέχρις ὅτου **ἀναφανῶσιν ὑγιέστεραι αὐτῶν καὶ ἐπικρατήσωσι αὗται ἐπ' αὐτῶν.**

Τὸ Ἄπειρον εἶναι Ἄπειρον καὶ ὁ ὁρισμὸς τοῦ Ἀπείρου ἐκτείνεται τόσον ὅσον καὶ τὸ Ἄπειρον, εἰς ὕψος καὶ βάθος, χωρὶς νὰ δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἔφθασε εἰς τὸ τέρμα τοῦ Ἀπείρου, τὸ ὁποῖον τέρμα εἶναι καὶ αὐτὸ Ἄπειρον.

Χάος πρὸ ὑμῶν ἐκτείνεται ἀπέραντον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου οἱ λογισμοί σας καὶ αἱ σκέψεις σας ὁμοιάζουν τὰς στιγμιαίας ἐλαφρὰς τῶν φύλλων τῶν δένδρων δονήσεις καὶ τῆς πολὺ ἐλαφρᾶς ριπῆς τοῦ ἀνέμου, τοῦ διατρέχοντος τὰς ἀποστάσεις.